

съмъ най-голѣмия. Да имаше земята, де да я хвана, въ ржката си щѣхъ да я въртя.

Прихнали всички да се смѣятъ. Взели на подбивъ Марко.

— Хайде, Марко, думали тѣ — не се ли срамишъ, толкова да се хвалишъ. Кой може земята у шепа да върти? Твоя баща бѣше уменъ и юначенъ царь, знаеше народъ да управлява и благо всички да живѣятъ, на всички сили и разумъ да дава. А какви богатства остави: единъ зимникъ само злато, втори само сребърни пари, а трети — нанизы бѣли маргарити. Никжде нѣмаше неговото богатство, сила и умъ, но като твоята самохвала не чухме отъ него.

Засрамиръ се Марко, разсърдилъ се, па яхналъ коня си и засилилъ къмъ дома си. Препусналъ презъ гори и полета, а Господъ го чакалъ на пѣтя му. Той знаелъ всичко и жалелъ Марко, та искалъ да му помогне. Решилъ Господъ да вземе на Марко половината сила, да не би да почне съ земята да си играе, а вмѣсто нея да му даде разумъ и хитростъ, та най-великиятъ царь на земята да стане.

Седналъ Господъ на пѣтя като беденъ старецъ а до него товаръ дърва.

Задалъ се Марко — лети като хала. Гората прѣщи и падатъ дървета, а дето коньтъ му стѣпи, земята се продънва.

Протегналъ ржка Господъ, замолилъ:

— Хей, юначе, помогни да подигна товара си!

Опналъ юзди Марко, едва спрѣлъ коня си, но не слѣзълъ, а посегналъ съ кутлето си да дигне дървата на стареца. Дръпналъ — товара се не дига. Хваналъ съ цѣла ржка — пакъ не може. Скжсали се каишитъ на коня. Разлютилъ се Марко, опъналъ товара съ всички сили. Тогава сѣтилъ, нѣщо му се